

Sygn. akt I C 2577/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Paszczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 lutego 2017r.

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. S.K.A. z/s w K. (KRS (...))**

przeciwko pozwanej **A. N. (PESEL (...))**

o zapłatę

- zasądza od pozwanej A. N. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. S.K.A. z/s w K. kwotę 1.474,09zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt cztery złote 09/100) wraz odsetkami ustawowymi, z tym że od dnia 1 stycznia 2016r. odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości nie przekraczającej w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 4 czerwca 2011r. do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanej A. N. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. S.K.A. z/s w K. kwotę 227,00zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180,00zł (sto osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 2577/16

UZASADNIENIE

W dniu 3 czerwca 2011r. powód (...) Sp. z o.o. S.K.A. z/s w K. skierował do elektronicznego postępowania upominawczego żądanie zasądzenia od pozwanej A. N. kwoty 1.474,09zł wraz odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 3 czerwca 2011r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód przytoczył okoliczności wskazujące na jego legitymację czynną powołując się w tym zakresie na przelew uprawnień oraz oznaczył źródło zobowiązania, jego wysokość oraz wymagalność podając, iż dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależyście wykonanej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych łączącej pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 22 lipca 2011r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 595636/11 uwzględniono w całości roszczenia powództwa i orzeczono o kosztach postępowania.

Pozwana skutecznie złożyła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu oraz sprzeciw od opisanego wyżej orzeczenia.

Pozwana zaskarżyła przedmiotowe orzeczenie w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego pisma procesowego pozwana podniosła zarzuty nieudowodnienia roszczenia co do istnienia jak i wysokości, braku legitymacji czynnej powoda, a także zarzut przedawnienia.

W piśmie procesowym z dnia 17 października 2016r. powód dokonał zmiany oznaczenia terminu, od którego żąda zasądzenia odsetek od należności głównej na dzień 4 czerwca 2011r.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwana A. N. zawarła z poprzednikiem prawnym powoda (...) Sp. z o.o. S.K.A. z/s w (...) S.A. z/s w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W ramach przedmiotowego kontraktu poprzednik prawny powoda umożliwił pozwanej korzystanie z usług telekomunikacyjnych przy użyciu jego infrastruktury.

Pozwana nie wykonała w całości postanowień umowy i posiadała wobec poprzednika prawnego powoda zaległości z tytułu opłat abonamentowych za okres od dnia 1 stycznia 2009r. do dnia 31 stycznia 2009r. w wysokości 30,00zł, za okres od dnia 1 lutego 2009r. do dnia 28 lutego 2009r. w wysokości 60,00zł, za okres od dnia 1 marca 2009r. do dnia 31 marca 2009r. w wysokości 80,00zł.

W związku z niedotrzymaniem przez pozwaną warunków umowy poprzednik prawny powoda wystawił w dniu 3 czerwca 2009r. notę obciążeniową w wysokości 1.000,00zł.

W dniu 8 czerwca 2009r. poprzednik prawny powoda wypowiedział pozwanej umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W wyniku przelewu na podstawie umowy z dnia 30 listopada 2010r. powód (...) Sp. z o.o. S.K.A. z/s w K. nabył wierzytelność przysługującą względem pozwanej A. N. uprzednio (...) S.A. z/s w W..

(przedsądowe wezwanie do spłaty zadłużenia k. 50-51, umowa sprzedaży wierzytelności k. 64-69, faktury k. 70-76, oświadczenie k. 97-100)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc, art. 556 i n. kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Powoda oraz pozwaną wiązała ważna i skuteczna umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych w rozumieniu art. 56 ust. 1 i n. ustawy z dnia 16 lipca 2004r. prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2016.1489 – j.t. ze zm.).

Abonent w ramach wiążącego go kontraktu w obszarze umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych jest zobowiązany do ponoszenia opłaty abonamentowej.

Przepis art. 57 ust. 6 w/w ustawy ustala zakres dopuszczalnych roszczeń dostawcy, związanych z rozwiązaniem umowy przewidującej ulgę dla abonenta, przyznawaną w związku z zawarciem umowy. Ulga może dotyczyć opłat za usługę telekomunikacyjną czy też instalacji zakończenia sieci, a także warunków sprzedaży urządzenia końcowego. Przepis ten pozostawia przedmiot ulgi do uznania stron, które korzystają w tym zakresie ze swobody kontraktowej – por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 9 maja 2013r. I ACa 109/13, opubl. L., art. 385 i n. kc, art. 58 § 1 - 3 kc, art. 484 kc.

Strony w ramach istniejącego kontraktu uzgodniły elementy przedmiotowo i podmiotowe istotne oraz w sposób jednoznaczny i indywidualny określiły prawa i obowiązki podmiotów zobowiązań.

Powód w sposób właściwy umożliwił pozwaną korzystać przy użyciu jego infrastruktury z usług telekomunikacyjnych, natomiast pozwana w sposób nienależyty wykonała zobowiązanie zachowując się wbrew treści umowy poprzez zaniechanie kontynuowania uiszczania opłat abonamentowych wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego. Zaniechanie pozwanej było zawinione albowiem po jej stronie nie ujawniły się żadne okoliczności ekskulacyjne i egzoneracyjne.

Powyższe spowodowało odpowiedzialność kontraktową po stronie pozwanej i obowiązek naprawienia powstałej z tego tytułu szkody. Uchybienia obowiązkowi pozwanej, która nie spełniła świadczenia spowodowało zasadność zachowania wierzyciela polegającego na poszukiwaniu ochrony prawnej w postępowaniu przed sądem i na przymusowej realizacji świadczenia (por. art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc).

Szkoda powoda obejmuje zarówno nieuiszczone przez pozwaną umówione należności abonamentowe, ale również należności uboczne, a także związane z powstaniem zwłoki po stronie pozwanej oraz z koniecznością przymusowego dochodzenia zwrotu świadczenia.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, iż powód przytoczył okoliczności faktyczne właściwie je dokumentując poprzez dołączenie chociażby faktur Vat i dokumentu cesji, z których wywodzi legitymację, roszczenie, jego istnienie i wysokość, wymagalność w zakresie należności głównej, należności ubocznych oraz innych kosztów (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazał na dowody, których przeprowadzenie potwierdziło zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6kc). Zgodnie bowiem z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc), co powód w sposób właściwy uczynił.

W tym miejscu należy wskazać, iż pozwana nie wykazała w żaden sposób zaistnienia podnoszonych przez nią zarzutów, nie przedstawiła na czym polega wadliwość zachowania powoda ani nie zaprezentowała żadnego dokumentu, którego treść pozwałaby na zrewidowanie stanowiska wyrażonego przez powoda.

Istota ciężaru dowodowego sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Pozwana nieskutecznie podniosła zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda.

Pozew jest pismem procesowym, które zawiera powództwo, tj. skierowany do sądu wniosek o udzielenie sądowej ochrony prawnej dokładnie określonego żądaniu, uzasadnionemu i skonkretyzowanemu przytoczonymi okolicznościami faktycznymi. Żądanie pozwu jest tzw. roszczeniem formalnym (procesowym), którego treścią jest twierdzenie powoda o przysługującym mu i podlegającym ochronie prawnomaterialnym interesie.

Legitymacja procesowa wskazuje kwalifikację materialną podmiotów prowadzących spór, w tym znaczeniu, że powód jest uprawniony do występowania z żądaniem udzielenia mu ochrony prawnej w stosunku do pozwanego, a ten zobowiązany do określonego zachowania się.

W niniejszym postępowaniu powód wykazał, że spełnia materialnoprawną przesłankę procesu, która decyduje o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości jej twierdzeń, że wymieniony w powództwie stosunek prawny istnieje i co jest jego przedmiotem.

W przedmiotowym postępowaniu istnieje możliwość określenia, że w procesie występują w charakterze stron te podmioty, które są jednocześnie podmiotami stosunku prawnego będącego przedmiotem procesu.

W tym miejscu należy wskazać, iż istnienie legitymacji prawnej stron procesu Sąd uwzględni w dacie wyrokowania.

Powód poprzez dołączenie umowy cesji wykazał, iż poprzedni wierzyciel pozwanej przeniósł na niego przysługującą mu w stosunku do niej wierzytelność.

Ustawodawca w art. 511 kc mówi o „stwierdzeniu” przelewu wierzytelności pismem, tj. odnosi się do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta (por. wyrok s.apel w K. z dnia 8 marca 2005r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1516/04, opubl. OSA 2005/12/44). Ponadto umowa przelewu, regulowana treścią art. 509 i n. kc, jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia (por. wyrok s.apel. w Szczecinie z dnia 25 marca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 885/13, opubl. LEX nr 1461185).

Pozwana nieskutecznie podniosła również zarzut przedawnienia.

Stosownie do treści art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Prawo do powołania się na zarzut przedawnienia jest prawem podmiotowym. Konstytutywny element przedawnienia wskazuje art. 117 § 2 kc, a mianowicie po upływie przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Powstanie „stanu przedawnienia”, wyrażającego się w możliwości podniesienia zarzutu przedawnienia wymaga spełnienia dwóch przesłanek, tj. istnienia roszczenia, któremu zarzut przedawnienia ma być przeciwstawny oraz upływ określonego czasu.

Przepisy o przedawnieniu mają charakter stabilizujący stosunki prawne i gwarantują ich pewność, dopuszczenie bowiem możliwości realizowania roszczeń bez jakiegokolwiek ograniczenia w czasie prowadziłoby do sytuacji, w której strony pozostawałyby przez dziesiątki lat w niepewności co do swej sytuacji prawnej (por. wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 14 lutego 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1007/12, opubl. LEX nr 1289406). Terminem przedawnienia jest taki termin, który ogranicza pod względem czasowym dochodzenie roszczenia majątkowego, a skutkiem jego bezskutecznego upływu nie jest wygaśnięcie roszczenia, lecz niemożność jego dochodzenia (por. wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 13 września 2012r. w sprawie o sygn. akt I ACa 120/12, opubl. LEX nr 1281086).

Na podstawie art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Przepisem szczególnym w stosunku do treści art. 118 kc jest art. 751 pkt 1 kc.

Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę w pełni podziela stanowiska wyrażone w treści uchwał Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005r. w sprawie o sygn. akt III CZP 42/04, opubl. OSNC 2005/9/149 oraz z dnia 7 maja 2009r. w sprawie o sygn. akt III CZP 20/09, opubl. OSNC 2010/11/12.

Sąd Najwyższy wskazał, iż termin przedawnienia roszczenia o opłatę abonamentową i wynagrodzenie za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telefonicznych, zawartej na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 2004r. - Prawo telekomunikacyjne, określa art. 118 kc.

W uzasadnieniu tego stanowiska Sąd Najwyższy podniósł, że elementy istotne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały wystarczająco uregulowane przez inne przepisy w rozumieniu art. 750 kc, a więc przez prawo telekomunikacyjne, a fakt prawnego uregulowania umów telekomunikacyjnych w prawie telekomunikacyjnym oznacza, że do tych umów, choć są to umowy o świadczenie usług, nie mają zastosowania przepisy o zleceniu (art. 750 kc) oraz odesłanie do art. 751 kc, który zawiera regulację terminów przedawnienia roszczeń.

Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej okoliczności należy jednoznacznie stwierdzić, przy uwzględnieniu daty powstania wierzytelności oraz terminu wytoczenia o nie powództwa roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu nie uległo przedawnieniu.

O roszczeniu ubocznym orzeczono w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 kc oraz o znowelizowaną na podstawie art. 2 pkt 1 lit. a i art. 2 pkt 2 lit. a i b ustawy z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.1830) treść art. 481 § 1 i 2 - 2⁴ kc i art. 359 § 1 i 2 - 2³ kc.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc i w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016.623 - j.t. ze zm.) oraz § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013.490 - j.t.) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 ze zm.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2016.1827 - j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.